

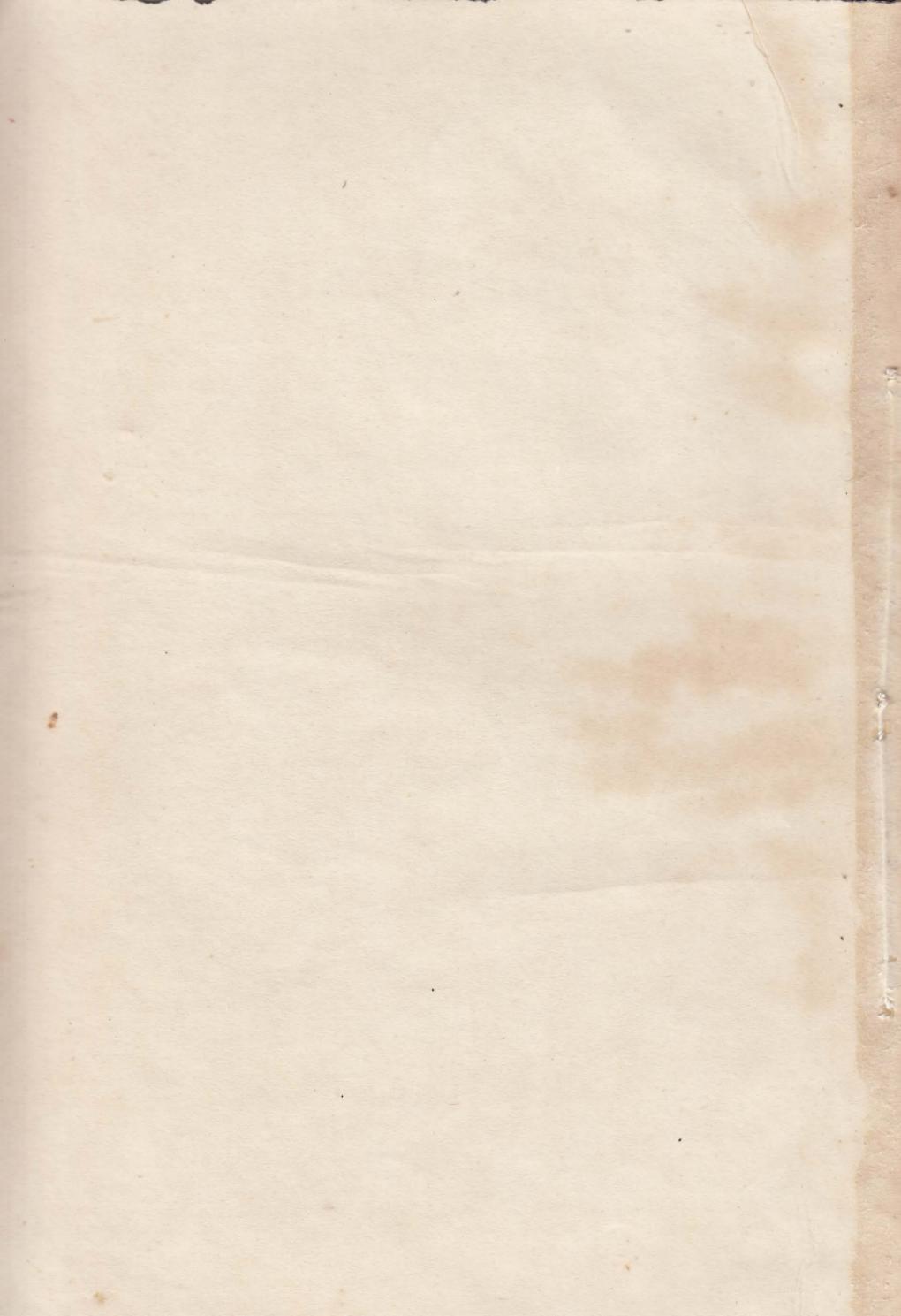
முருகுதயன்
தடித்தகள்

நீஞ்சுப்புதல்

நீஞ்சுப்புதல்

நடும்பகல்

முருகையன்
கவிதைகள்

அறிவழகுப் பதிம்பகம்

முதற் பதிப்பு 1967
இரண்டாம் பதிப்பு 1981

ஊடு போய் எதையும் உள் புகுந்தேறி
ஓடி ஓடி அலசும் நூனி கொண்ட
மோடியான வடிவேலது தாங்கி
முசி வீசபவர் பாவலர் ஆவார்.

புதிய ஒலிக்குறி

ஒக் = g ; ஒப் = b

NEDUM PAHAL

*A Poem by R. Murugaiyan
Published by*

ARIVAZHAKU PATHIPPAKAM
Periya Arasady,
Chavakachcheri.

விலை ரூபா. 6-70

உரிமை ஆசிரியருடையது

அச்சப்பதிப்பு: திருக்கனித அச்சகம், மட்டுவில், சாவகச்சேரி.
அட்டைச் சித்திர அமைப்பு: சிறீராமச்சந்திரன்

பதிப்புரை

ஏறத்தாழப் பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன், ‘நெடும் பகல்’ இந்தியாவில் அச்சேற்றி வெளியிடப்பட்டது. அது நிலையத்தார் அவ்வெளியீட்டுக்குப் பொறுப்பாயினர்:

இப்போது ‘நெடும்பகலின்’ இரண்டாம் பதிப்பினை இலங்கையில் வெளியிடுவதில் நாம் பெருமையடைகிறோம். முன்னைய நூல் ஏறத்தாழ 150 பக்கங்கள் கொண்டது. இன்றைய நிலையில், அத்தொகுதியிலுள்ள தலைமைப்பாட்டாகிய ‘நெடும்பகல்’ என்னும் தொடர்நிலைச் செய்யுளைத் தனி யொரு நூலாக வெளிக்கொண்ரவதே உசிதமென்ற எண்ணியில் அவ்வாறு செய்கிறோம். முன்னைய தொகுதியின் எஞ்சிய பகுதிகள் காலக்கிரமத்தில் எமது வெளியீடாகப் பிரசரம் பெறும்:

‘நெடும்பகல்’ போன்ற உயரிய இலக்கியங்களின் தரமுணர்ந்து அவற்றைப் பன்னிப்பாட நூலாக விதிப்பதும் மாணவரை அவற்றின் பயனுணருமாறு செய்தலும் அறிஞர்கள் கடன்.

இப்புதிய பதிட்டை மிகச் சிறந்த முறையில் விரைந்து அச்சியற்றித் தந்த மட்டுவில் திருக்கணித அச்சகத்தாருக்கும், முன்னுரை எழுதிய பேராசிரியருக்கும், அட்டை ஓவியத்தைத் திறம்பட அமைத்துதவிய கலைஞர் சிறீராமச்சந்திரன் அவர்களுக்கும் நன்றி.

பெரிய அரசடி,
சாவகக்சேரி.

அறிவழகுப் பதிப்பகத்தினர்.

முன்றுறை

கலாநிதி க. கைவாசபதி
தமிழ்ப் பேராசிரியர், கலைப்பீட்டத் தலைவர்,
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

காவியங்களும் பல்வேறு வகைப் பிரபந்தங்களும் நல்லீன தமிழ்லே ஆற்றலுக்கும், அழகிற்கும் எடுத்துக் கொட்டுக ளாய் விளங்குகின்றன என்பதற்கில்லை. பாரதியார் காலத் திலிருந்து தன்னுணர்ச்சிப் பாடல்களும், தனிநிலைக் கவிதைகளும், மரபுவழிப்பட்ட பிரபந்த இலக்கணங்களுக்குள் அடக்கவியலாத நெடும் பாடல்களுடே பெருவழக்காயுள் ளன. பெரும்பாலான கவிஞர்கள் சிறிய தனிநிலைக் கவிதைகளையே இயற்றுகின்றன ரெனினும், அவருள் ஆற்றல் மிக்க வரிகள் நெடும் பாடல்களையும் எழுதி யிருக்கின்றனர். பாரதியின் குயில் பாட்டு முதல் கலைக்கூத்துனின் பூங்கோதை வரையில் பற்பல நெடும்பாடல்கள் கடந்த முக்கால் நூற்றுண்டில் எழுந்துள்ளன.

இத்தகைய பின்னணியிலேயே முருகையன் எழுதியுள்ள நெடும்பகல் என்னும் நெடும்பாட்டை நாம் நோக்கு தல் வேண்டும். அவர் எழுதிய சிறந்த கவிதைகளுள் நெடும் பகல் இடம்பெறும். அது நூதனமான நெடும் பாடல்; விஞ்ஞானத்தை முதன்முதலில் இலக்கியப் பொருளாக்கிய பெருமை அதற்குண்டு. ஏறத்தாழ இருபது வருடங்களுக்கு முன் பொதுவாக உலகமெங்கிலும் குறிப்பாக ஜரோப்பா விலும் அனுவாயதங்களுக்கு எதிரான சமாதான இயக்கம் எழுந்த சூழ்நிலையில் விஞ்ஞான வளர்ச்சிக்கும், மனித முன் ணேற்றத்திற்கும் உள்ள உறவைப் பற்றிய சிந்தனையின் அடிப்படையில் முகிழ்த்தது இப்பாடல். கலை, விஞ்ஞானம் ஆகிய இரண்டிலும் பட்டம் பெற்றுள்ள முருகையன்

நுண்ணுணர்வு மிக்கவர். ஆழ் ந் த சிந்தனையாளர். அவரது நெடுங்கல் தமிழிலேயே முற்றும் புதுமையான— வழிகாட்டவல்ல கற்பனைச் சித்திரமாக அமைந்தது என்பதை அது முதலில் வெளிவந்தபோதே குறிப்பிட்டிருந்தேன்.

மனித நாகரிக வளர்ச்சியையும், இயற்கையின் இரகசையங்களை ஓர்ந்தறிந்து அவற்றைத் தனது சுகத்துக்காகப் பயன்படுத்தும் மனித முயற்சியையும், வெற்றியையும் அடி நாதமாய்க் கொண்டு அமைந்த இப்பாடவில், உண்மையான வளர்ச்சியை ஊறு செய்யும் அம்சங்கள் கோடிட்டுக் காட்டப்பட்டுள்ளன. கூடி வாழ்ந்து கோடி நன்மை பெற வேண்டிய மனிதன், தனிமனித வாதத்தாலும், சுயநலத் தாலும் நெறி பிறழ்வதை விஞ்ஞானக் கருவிகளின் பயன் பாட்டிலிருந்து விளக்குகிறார் ஆசிரியர். மனித முன்னேற்றத்தைச் சிறு பொழுதுகளாக வகுந்து உருவகஞ் செய்து இருளிலே இடறிவிழும் மனிதனைக் காட்சிப் பொருளாகக் காட்டியுள்ளார்.

முற்காலத்திலே இலக்கியம் சமயத்தின் வழி வளர்ந்த பொழுது புராணம் என்ற ஒரு வடிவம் வழங்கிவந்தது. பிரபஞ்ச உற்பத்தியிலே தொடங்கி, தேவர்களும், முனிவரை களும், மன்னர்களும் தோன்றிய கிடையைக் கூறுவது புராணம். பண்டைக்கால வரலாறு ஐதிக வடிவில் புராணமாக அமைந்தது. “உலகின் தோற்றும் ஊழி இறுதியும்” என்று தொடங்கும் பழைய சூத்திரம் ஒன்று புராணத்துக்கு வரைவிலக்கணம் கூறுகிறது.

பரினுமைக் கொள்கை பள்ளிக்கூடப் பிள்ளைகளுக்கும் பரிசயமாயிருக்கும் இற்றை நாளில், நவீன ‘புராணம்’ என்று உவமித்துக் கூறத்தக்க விதத்தில் விஞ்ஞான உண்மைகளை வியத்தகு நடையில் பாடியிருக்கிறார் முருகையன்: உயிரசைவிலிருந்து உலகம் உயிர்த்த வரலாற்றைக் கூறும்

பொழுதும், மனிதன் கண்டுபிடித்த விந்தை மிகு கருவிகளை விவரிக்கும் பொழுதும், சிக்கலான விஷயங்களையெல்லாம் எளிமையான மொழி நடையில் கூறும் இலாக வத்தைக் கண்டு வியக்காமல் இருக்க இயலவில்லை. பழைய இலக்கியங்களிற் பாண்டித்தியம் உடையவர் களும் பாராட்டத்தக்க சந்தங்களும் ஒசை நயங்களும் அனுயாசமாக அமைந்து கிடப்பதைக் கண்டுகொள்ள அதிக நேரம் செல்லாது. கவிஞருடைய தமிழிலக்கிய அறிவும், உணர்வும் ஞாலமளக்கும் நடையைச் சாத்தியமாக்கியுள்ளன. கனதியான க்ருத்தார்ந்த பொருளைக் கையாளும் அதேவேளையில் அவரது அலாதியான நகைச்சுவை மெல்லென நூலில் இழையோடுவதையும் இனங்கண்டு கொள்ளலாம். அது முருகையனின் முத்திரை,

தமிழ்க்கவிதையை இருபதாம் நூற்றுண்டிற்குள் இடுக்கென்ற பாரதி, அரசியற் புரட்சியைப் பாடியதுபோலவே கைத்தொழிற் புரட்சியையும் வலிமைக்க எந்திரங்களையும் போற்றிப்பாடினான். “வலிமை ஓர் அழகு, அழகு ஒரு வலிமை” என்று அழகியலுக்குப் புதிய வரைவிலக்கணம் வதுத்தான். அவன் பரம்பரையில் வரும் முருகையன், ஞாலம் நடுங்கவரும் கப்பல்களைப் புகழ்ந்த கவிக்குல நாயகனின் மரபை முன்னெடுத்துச் செல்கிறார். பாரதியார் கற்பணை செய்து பார்க்காத வலிமையுடைப் பொருட்கள் இன்று மண்ணிலும் விண்ணிலும் இயங்குகின்றன. இவற்றின் நன்மையையும் வலிமையையும் கவிப்பொருளாகக் கொள்ளும் கவிஞர், மறுபுறம் இவை அவலத்தையும் அழிவையும் தோற்றுவிப்பதையும் கண்டுகொட்டுகிறார். இதுவே கவிதையின் இயங்கியலுமாகும். விஞ்ஞானக் கருத்துக்கிணந்தன் சமூகவியற் கோட்பாடுகளும் இனைந்து இருப்பதும் முருகையன் கவிதைகளின் தனிச் சிறப்பாகும். இன்று தமிழில் விரலில் எண்ணிவிடக்கூடிய வெகு சிலரே விஞ்ஞானத்தின் சமூகவியலை உணர்ந்து இலக்கியம் படைக்கின்றனர். விஞ்ஞானக் கண்டுபிடிப்புகளின் அழிவுப்பண்பினையே — முதலாளித்து

வத்தின் கோரப்பிடியில் விஞ்ஞானம் வியாபாரப் பொருளா யிருக்கும் விபரீதத்தையே — தமது கற்பணைச் சித்திரத்தில் அழுத்திக் கூறினாலும், கவிஞர் மனிதனில் நம்பிக்கை இழக் கவில்லை. மனிதனில் நம்பிக்கையும் மனுக்குலத்தின்பால் மட்டற்ற நேயமுமே முருகையன் கவிதைகளின் மூலமாகும்.

நெடும்பகல் என்னும் இந்நெடும்பாடலை மேலெழுந்த வாரியாகத் தட்டிப்பார்த்த சில “விமர்சகர்” இது, கருத துப்பிம்பமான அதிமானுடனைப் பற்றியது என்று அவசரப் பட்டு முடிவுக்கு வந்துவிட்டனர். வார்த்தைப்பந்தவில் தம்மை மறந்துவிடும் சில வாசகர்களைப் போல இவ் “விமர்சகர்” கரும் சொற்றிலம்பத்தில் சுகம் காணபவர்கள். விஞ்ஞானத்தை நிராகரித்துவிட்டுப் பூர்வீக நிலைக்குத் திரும்ப வேண்டும் என்று முருகையன் வாதிடுவதாகச் சிலர் கூறி யிருக்கின்றனர். பூர்வீக நிலைக்குத் திரும்புகல் என்ற வியாக் கியானம் சரியானதன்று. எங்கு செல்வதென முடிவு கூறுத நிலையில், ஆனால் நன்மம்பிக்கையுடன் கூடிய ஒரு தொனி யுடனேதான் — நெடும்பகல் முடிவடைகிறது. பாடலைத் திறந்த மனத்துடன் வாசிப்பின் இது புலனாகும். உண்மையில் கவிதையில் சுட்டப்படுவன் அதிமானுடன் அல்லன். அவன் சாதாரண மனிதனே. ஆனால் தொழினுட்ப வலிமையில் மேம்பட்டவன். அந்த மேம்பாடு சமநீதியான பகிரவுடன் சேராதபோது சம்பவிக்கும் விபரீதமே இப்பாடலின் உரிப்பொருள் எனலாம். பாடலின் புதுமையும் சிறப்பும் அது லேதான் உள்ளது. தனியாள் நலத்தை முதன்மைப்படுத்தும் தொழினுட்ப விருத்திகரும் வாய்ப்பு வசதிச்சரும் விநாசப்பாடையில் மனிதனைச் செலுத்துவதை உருவகமாக்கிக் காட்டுவது இந்நெடும்பாடல். இதற்கு ஆதாரமாகப் பின் வரும் செய்யுள்களைக் காட்டலாம்.

“புஷ்ணியில் வாழ்ந்தவர் மற்றைய பிறர்களைப் புறம்பாய்த் தவிர விட்டு நாம் தனியராய்க் கூண்டினில் உயர்ந்த

திமிரினால் அன்றே சிதைந்தன சிறப்புகள் எல்லாம் !
துவைய நேர்ந்ததே அறிவியல் நுட்பமும் தொலைந்து!

“கூண்டில் நாங்களே மூவரும் பிறர் சில பேரும் வேண்டுமாறு இருந்து உயர்ளாம் என எண்ணும் விருப்பால் மாண்டு போனவே மாட்சிமை அனைத்தும் என்று எண்ணீத் தோண்டுகின்ற தன் துயரினைச் சொல்லியே துடித்தான்”

அண்டப்பார்வை பிண்டப்பார்வை எனப் பார்வை இருவகைப்படும். விஞ்ஞான யுகத்து மனிதனை — மண்ணும் விண்ணும் தழுவும் மனிதனை — அவனது செயலுக்கும் கற்பணிக்கும் பொருத்தமான வகையில் பாடுவதும் சித்திரிப்பதும் இன்று வேண்டப்படுவதே. நவீன ‘புராணம்’ அதன் அடிப்படையிலேயே அமையும். அதே மனிதனை, “தேடிச் சோறு நிதம் தின்று, சின்னஞ்சிறு கதைகள் பேசும் வேடிக்கை” மனிதனாகக் காட்டுதலும் வேண்டும், “என் வாக்கு” என்ற கவி தையில் முருகையன் இவ்விரண்டையும் நயம்படக் கூறியிருத்தல் கவனிக்கத்தக்கது.

“பேரண்டத் திரகசியப் பெற்றியினை, வியப்புகளைப் பேசிய விந்தைகளை ஒசையுடன் கூறுவதும்,
ஹார்கண்ட காட்சியினால் உலகுண்டு பண்ணுவதும்,
ஒளிகொண்ட புதுமைகளை உணருங்கள்...”

என வழங்குவது தன் வரக்கு என்கிறார் கவிஞர். இருபார்வைகளும் ஒன்றுடன் ஒன்று தொடர்படையவை. இரண்டையும் இணப்பதில் முருகையன் வல்லவர். இப்பாட்டைப்போவே ஆதிபகவன் (1978) என்ற நெடுங்கவிதையும் பேரளவினதாகிய உலக புராணத்தை — மனிதயாத்திரையை — சுருங்கிய வடிவத்திற் காட்டுவது. இதே வேளையில் குறிப்பிட்ட காலத்துப் பிரச்சினைகளுக்கு ஒளி

பாய்ச்சி விளக்கம் அளிப்பனவாயும் ஓளிர்வன இக்கவிதைகள். ஜீரோப்பிய மொழிகளில் இத்தகைய ஆக்கங்கள் புகழ் பெற்றுத் திகழ்வதைக் காணலாம்.

நெடும்பகல் நவீன தமிழ்க் கவிதையின் ஈடுணையற் ற சாதனைகளில் ஒன்று என்பதில் ஜயமில்லை. இருபதாம் நூற்றுண்டு உணர்வு இப்பாடவின் இடம்பெற்றிருப்பதைப்போல வேறு இரண்டொரு படைப்புகளிலேயே காணப்படுகிறது எனக் கூறுதல் வெறும் புகழ்ச்சியாகாது. நமது இலக்கிய வரலாற்றிற்குத் திரித்தோ, வலிந்து வாதாடியோ முருகைய னுக்கு இலக்கிய உலகில் இடம் தேடவேண்டிய அவசியம் இல்லை. நவீன உலகின் பரிமாணங்கள் நம்மிடையே மேலும் மேலும் துலக்கமாக, அவரது கவிதைகளும் நாடகங்களும் கவிதைத் தரிசனங்களாகக் கொண்டாடப்படும் என்று எண்ணுகிறேன்.

பல்கலைக்கழகம்
யாழ்ப்பாணம்.
24-11-81

க. கைலாசபதி.

ஏக்குணிச்சலை காலரிலூ முமாவைப்பீடு மக்களிட இக்காப
ஷ்டுப் ஸங்கூக க்குடி யகஞ்சூத்திரி கிரிவாயுமிட யிப்பார்ஜீ
மாவைநாக க்குஞ்சையுக்குடி க்குற்பெல

ஏ. ஏ. யானி டி. ஈ. சுமிகுணிகை க்குமிகு காலை சீகபய்விடுதி
உந்தி மானபலுடி .கீர்வியஜீ கூடிபாலா இந்தி கிளக்குநாக
கைபவிப்புதைப்பறுகிற்பவெட்டு கூடிபாபப்பிடி கூர்க்கை இங்கூ
துக்கிடுப்பாக யவிசிரிசுகுப்பாப நூட்டெண்டுடி இந்தி
யகிக்குடி குவரு .கூக்காயசிக்குஷப முழுமெ கூத்துக்கூ
யகஞ்சுமு மயவியாகுந குத்திகை காதுக்கிடு குடுஞ்சுநாகை
மயகிழலே மதங்கைவிடது வட்டு கூடிக்கை யகிக்குடி குல்லு
முழுவரி யவிடகையிம்மு ராகங்காயரிப சுமிக்கை காலை .கீர்து
வாலுகங்க்காது வருகஞ்சைகை கூர்க்கை ,காவக்கூநு முழுவரி
இங்கோ வட்டுப்படாடு வட்டு வட்டு வட்டு வட்டு கீகாங்காகரிகு குடுஞ்சைகை
.காலை

.இபாகாகைகை .க

{	முக்குக்கீலைக்கை
.	மாகைப்புரை
	-4-11-81

விடிவு

சங்கொலித்தது போல ஓர் சேவலும்
கங்குல் தேய்வதைக் காட்ட ஒலித்தது.
வெண்கலக் குரலால், மனி நாவுகள்
தங்கள் இன்னைவி ‘கிண்’ என்று தந்தன.

புள்ளினங்கள் புலம்பலை விட்டன.
உள்ள மீதினில் ஊறிய ஆனந்த
வெள்ளமான மிகுசவைத் தேவிசை
அள்ளி அள்ளி அளித்திடலாயின.

பூக்கள் யாவும் பொருந்தல் அவிழ்ந்த தம்
நோக்கிலே ஒரு நூதனம் கொண்டன,
ஊக்கமோடு தேனீக்கள் அலைந்தன
பாக்கள் பாடிப் பரவச மாயின.

மானுடன் தலை மீமிசை கைகொடு
தான் உடன் வரும் தன்னவர் குழ்தர
ஊனுடல் முழுதொன்றி உருகினான்.
பா, நடங்கள் பலவும் தொடங்கினான்.

கீழூத் திசையின் இருட்பகைஞர்
 கிளர்ந்து புதைந்த சினம் அவித்துக்
 கெடுத்துத் தொலைக்கும் புன்னகையைக்
 கொடுத்து நகர்ந்த பகலவனே
 மேழி பிடிக்கும் கரத்தவரின்
 மிடுக்கு நடையைப் பார்த்தவுடன்
 மிகவும் பரிவோடு அவர் மிசையே
 விருப்பம் மிகுந்து தலையசைத்தான்.
 ஆழி நுரைக்கும் அலைத்தலைமேல்
 அழகுச் செம்பொன் ஒளிசடரும்
 அருமைத் திறத்தை உயிர்க்குலமே
 ஆர்வத்துடனே நோக்குகையில்
 வாழ நினைத்த பெருங்கிருப்பின்
 வளைப்பின் பற்றிற் பிடிபட்ட
 மனிதக் குலத்தோன் சிரமேற்றி
 வணங்கும் இருகை தமைப் பார்த்தான்.

மனிதன் தனது கரங்கூப்பி
 வணங்கி வணங்கிப் பாடுகிற
 மதுரத் தீஞ்செந் தயிழ்ப் பாட்டின்
 வார்த்தை அழகில், இசைச் சுழிப்பின்
 இனிமைக் கவினில், கேட்போரை
 எடுத்துச் சென்று சொர்க்கத்தில்
 இட்டுப் பரமானந்தத்தின்
 எல்லைக் கோட்டைக் காட்டுகிற
 தனிமைச் சுவையில் சொக்கிய அத்
 தன்னேரில்லாக் செங்கத்தோன்
 தனது கவனம் முழுவதையும்
 மனிதனுடைய வாழ்த்தினது
 கனிசிற் பதித்துக் கேட்டிருந்தான்.
 காலைப் பொழுதின் விச்மிதத்தால்

காட்சிச் சிலிர்ப்பின் பரவசத்தால்
கவிதை மனிதன் பாடுகிறுன்:

“ஐயா வருக, நம் வாழ்வின்
அழுதே வருக, உவர்க்கடலை
ஆவியாக்கி மேலேற்றி
அதனை மலைமேற் போர்த்துவிடச்
செய்வாய்;
அந்த முகிலாடை
சிதைந்து கிழிந்து நீர்த்துளியாய்ச்
சிந்திச் சொரிந்து பூமியினைச்
செழிக்கச் செய்யும் பிரளையமாய்ப்
பெய்வாய் வருக;
உயிர்க்குலத்தின்
பீடை ஒழிந்து போம்படியாய்ப்
பெயர்த்தும் பெயர்த்தும் அருள் வழங்கும்
பேறே வருக;
நலிவுகளைக்
கொய்வாய் வருக;
கொடுமைகளின்
கூற்றே வருக;
நின்னடியைக்
கும்பிட்டெழுந்தோம்;
பகல் விளக்கும்
கொழுந்தே வருக, வருகவே!

“காற்றும் நீரும் இலையிசையே
கரந்து வந்து மறைந்திருக்கக்கூட
கண் கண்டறியா இரகசியக்
கலையால் உலகுக்கு உணவாக்கி
மாற்றிச் செடிகள் மண்மிசையே
வாழ அருளும் பெருவாழ்வே!

மக்கட் குலமும் விலங்கினமும்
மற்றும் பிறவும் உன்னுடைய
தோற்றுத் துணியாம் கருணை நிழல்
தொடர்பில் ஒதுங்கி வாழ்ந்திடவும்
துயரம் துடைக்கும் அயர்வறியாச்
சுடரே வருக!

என்றைக்கும்,
நேற்றும், இன்றும், நாளோக்கும்
நிஸ்ரு நிலைத்துப் புவியிதனை
நிறுத்திச் சுற்றற்றும் முதலாளீ!
நிகரில் முதல்வா!! வருகவே!

‘‘செடிகள் கொடிகள் அனைத்தையுமே
சிதைத்து நிலத்திற் புதைத்தருளிச்
சிறந்த கரியும் எண்ணெய்களும்
செய்து தருவாய், வருகவே!
கடலும், மலையும், நிலமுழுதும்
கடந்து வருவாய்;
அப்பாலே
ககன வெளியும் பரவெளியும்
கண்டு திரும்பி வந்திடுவாய்,
படியின் மிசையே இயங்குகிற
பலவும் பலரும் உன்னுடைய
பரிவால் இயங்கும் என்கின்ற
பான்மை முழுதும் அறிவோம் நாம்.
விடியும் பொழுதில் விண்ணகத்தின்
விளக்காய் வருவாய், வருகவே!!
வெற்றித் திருவும் கொடி பிடிக்கும்
வேந்தே வருக, வருகவே! ’

மனிதனது வாழ்த்துகளின் மனோகரத்தைச் செவி மடுத்த
கணிவிடையே தினாத்திருந்த கதிரவனின் மனவிழி முன்

முன்மொருநாள் மனிதுயிர் முளைக்காத பழநாளின் நிலைவுகளும், அதன் முன்னால் நிகழ்ந்தவையும் வந்தியங்கும்;

ஆண்டுபல முன்னாலே அவனி ஒரு மண்ணுருண்டைக் கூண்டெனவே நோக்கின்றி விரைந்துருண்டு கூத்தியற்றி நீண்டவெறும் விசம்பிடையே சென்றமையும், வெகுதூரம் தாண்டியும் அவ்வருண்டை ஒரு தனிச்சிறப்பும் இல்லாமல் மரங்களின்றி, மரைகளான்றி, மயில்களின்றி, மனிதரின்றித் தரங்களின்றித் தகுதியின்றித் தலைவரின்றிக், கொலைஞரின்றிச்

சிரங்களினை உடைத்தெறியும் சிறந்த ஐனநாயகம் போல் வரங்களின்றி வெறும் நிலமாய் வான்வழியே போனமையும்

போரிட மாநுடர் இன்றிப், புத்தகங்கள் படிப்பதற்கு யாருமின்றிப் புத்தகமும் எதுவுமின்றி, ஏறுதற்குத் தேருமின்றித் தெருவுமின்றிச் சில்லுமின்றி, வெறுநிலமாய்ப் பாரிதொன்றே தனியாகப் பலகாலம் ஓடியதும்...

நெடுங்கடல் போர்த்தது அன்றி நிலத்தினிலும், நீர்மிசையும் உடம்பளித்தங்கு ஒன்றேனும், உருவாக்கா அக்காலப் படங்களினை மனக்கண்முன் பார்த்த கதிரவன் அந்தத் தடங்கடலின் மத்தியிலே தற்செயலாய் ஒரு சிறிய உயிரனு சற்று அசைந்தமையை உள்ளியதும் முறுவலித்தான்;

வெயிலவன், பின் அவ்வுயிரே வெவ்வேறுய்ப் பிரிந்தமையும்

இயல் பலவாய், எண் பலவாய், எத்தனையோ கோடிகளாய்ச் செயல் பலவாய் அவை பெருகித் திரிந்தமையும் சிந்தித்தான்.

பாசிகள் பின் செடிகொடியாய்ப் பல்கியதும், மீனினங்கள் முசி எழும் முதலைகளாய்த் திமிங்கிலமாய்த் திரிந்தமையும்,

காசினியில் ஆமைகளும், பஸ்விகளும் கால்முளைத்துக் கூசியவாரே தரையில் குணங்கி நடை இட்டமையும்,

மான்வந்து, மரை வந்து, மயில் வந்து, குயில் வந்து, வானஶங்கள் வாலூடனே மரமேற வந்தமையும் வால் குறைந்து, சூன் நிமிர, மயிர் குறைந்து நின்றவுடன் மானுடராய் ஒருசில பேர் மண்மிளையே மாறியதும்...

கல்லெறிந்தும், வில்பிடித்துக் கைபிடித்த கோல் ஏறிந்தும் கொல் விலங்கை அப்படியே கொண்டுவந்து புசித்தமையும், நல்லதொரு நண்பகலில் நாச்சுழற்றி ஏரிந்திடும் தீக் கில்லுரஞ்சம் தந்திரத்தைக் கண்டறிந்து கொண்டமையும்,

பானை சட்டி செய்தடுக்கும் பக்குவத்தைக் கற்றமையும் யானை கட்டிப் போரடிக்க ஏற்றபடி பயிர்த்தொழிலில் மேனிலையை எய்தியதும், வியத்தகு கற்பணையோடு பாநயங்கள் காணுகிற பான்மைநிலை எய்தியதும்,

இத்தனையும் எண்ணியவன் இப்பொழுது தன் முன்னால் சித்தநிறை பக்தியொடு தியான பரஞ்சு நின்ற வித்தகஞம் மானுடற்கு ‘மேன்மேலும் சிறக்க’ என்ற சத்திய வாசக ஆசித் தன்னருளை வழங்குகிறேன்.

காலை

மானுடன் தண்ணே வாழ்த்தி
வணங்கிய பாடல் கேட்டே
ஆனந்த பூர்வமாக
அசைகிற சதிரோன் பின்னால்
தான் ஒன்றி நின்ற அந்த
வெளியைச் சற்றும் காணுன்,
'ஏன் நின்றீர்? ஓடும்' என்றே
இயக்கினான் குதிரை தம்மை.

புரவிகள் காலை எட்டிப்
'பொதுக்' கெனப் பாய்ந்த போதில்
'சரே' ஸென்று தானும் தேரில்
வெளியனும் தாவிக் கொண்டான்.
அருகினில் முன்னால் உள்ள
அவைன அப்போதே கண்ட
பரிதி வானவன் — 'ஓ! நீயா?
பதற்றமேன? வருக!' என்றான்.

'வந்ததைக் கண்டேன் அல்லன்
மானுடன் வணக்கம் சொல்ல
அந்த ஞாபகத்தில் மூழ்கி
அமைந்ததால்', என்று கூறிச்
செந்தழல் தோற்கும் மேனிக்
கதிரவன் சிரித்தான்; 'ஆமாம்,
வந்தனே எனில் யாரையா
மகிழ்ந்திடார்?' என்று சொல்லி

ஏனனம் செய்தான் வந்த
 வெளியன்;
 அவ்வின்பப் போதில்
 தூள்பட வான வீதி
 துகள்படப் புரவி ஏழும்
 நீள்விரைவுடனே செல்கை
 நிகழ்த்தின;
 வெளியன் அந்த
 வேளையில் வீருவொன்று அந்த
 வெயிலவனிடம் கேட்கின்றன்.

‘ஓவ்வொரு நாளும் விண்ணில்
 ஊர்கிற பொழுதில், ஏன் நீ
 அவ்வளவு ஆர்வத்தோடே
 அவனியை நோக்குகின்றும்,
 செல்வையாய்?’ என்று கேட்கச்
 செங்கதிரி சிரித்துப், பின்னர்,
 அவ்விதம் கேள்வி கேட்ட
 அன்பனை நோக்கிச் சொல்லும்:-

‘மனிதனே எனது மெந்தன்.
 மனிதனின் தகவல் வேண்டும்.
 நினைவினால் உந்தப் பட்டு
 நிலத்தினை நோக்குகின்றேன்
 அனையதோர் தன்மை நீயே
 அறிகுவை அன்றே, நன்ப?
 எனை இன்று வினவல் செய்த
 தென்னிடயோ?’ என்றான் வெய்யோன்.

‘சம்மாதான் கேட்டேன்!’ என்று
 சொல்லிய வெளியன், ‘அன்பா!
 நம்மவனை அந்த
 நல்லவன் மனிதன் போக்கின்

தன்மையை நானே நேரில்
அன்மையிற் சென்று கண்டேன்
செம்மையாய் அவற்றை எல்லாம்
செப்பவோ?’ என்று கேட்டான்.

சொல்லுக தயவு செய்து
குரியன் நான் ஆனாலும்
அல்லொழிந்து அகலை நாளில்
அரைகொடி ஒய்வில் லாமல்
செல்கையே கடமை யாகத்
தேர் விடுகின்றேன்.

நீயோ

அல்லலோன்று அறியாய்— எங்கும்
அகண்டமாய் வியாபித்துள்ளாய்.

‘காற்றவன் நுழைய மாட்டா
இடத்திலும் நீயே உள்ளாய்.
ஏற்றங்கள் மிகுந்தாய்
அண்டத்து
இயவுளாய் இருப்பாய்;
எள்ளின்
நூற்றெரு கோடிப் பங்கின்
நுட்பத்தின் உள்ளும் செல்லும்
ஆற்றலுண்டு உனக்கே என்றால்
ஆரதை அளக்கக் கூடும்.

மனிதனின் அருகில், அந்த
மனிதனின் மூச்சுக் காற்றில்,
நினைகிற நினைவு தோறும்
நிழலிடும் சித்திரத்தில்,

வினைசெயும் போது கால், கை
அசைகிற இயக்க வீச்சில்
அனைத்திலும் நீயே உள்ளாய்
அல்லையோ, வெளியா? வாழ்க!'

'ஆதலால் எனது மெந்தன்
ஆகிய மனிதன் இன்று
காதலால் வாழ்கின்றானே,
காழ்ப்பினாற் பகைமை மூட்டி
மோதலால் மாள்கின்றானே?
மொழிகுதி!' என்று கேட்டான்,
ஆதவன்;
அதற்கு நண்பன்
ஆதரவோடு சொல்வான்!

முற்பகல்

‘காலை இன்னும் முடியவில்லை;
 ஆத லாலே
 காதல் நிலை கடந்தப்பால் மனிதன் இன்னும்
 மேல் நடந்து போகவில்லை;
 அதனாலேதான்
 விதவிதமாய்ப் பல புதிய கணவுக் கூட்ட
 சாலம் அவன் சிந்தையிலே இடையீடு டின்றிச்
 சதுராடிக் களிப்பளிக்க, அதிலே ஒன்றி
 வாலை நிலை கடவாத இளமை துள்ள
 மனிதன் இன்று வாட்டமின்றி வாழு கின்றன்.

‘பருவ எழில் முஸாமிட்ட பாவையாளின்
 பக்கமிருந்து அவள் விழியின் பணி இவ் விண்ணை
 உருவ எனில் அது விரைந்து செய்யப் போகும்:
 உற்சாகம் குறையாத உள்ளத்தோடு.
 புருவ வளைவின் குறிப்பின் பொற்பில் இந்தப்
 புவி முழுதும் அடங்கியுள தென்று கொள்ளும்
 ஒரு பருவம்—இப்பொழுது அவ் வன்னத்தின்
 உச்சியிலே உள்ளவன்தான் மனிதன்’, என்றன்:

மங்கையவள் நினைப்பாலே வடிவு மிக்க
 வார்த்தைகளைக் கோத்துயர்ந்த கவிதை செய்யும்.
 பொங்கும் அவள் அங்கமெழும் பூரிப்பைத் தன்
 புதியதொரு கிழிமிசையே வண்ணங் கொண்டு

தங்கமெருகு ஒன்றிய ஓவியமாய்த் தீட்டிச்
சாகாத கலை படைக்கும்; கோயில் கட்டி
அங்கு நிமிர்ந்துள்ளன தூண் அனைத்தின்மீதும்
அனு அனுவாய் அவளுருவை ஆக்கி வைக்கும்.

‘கோபுரங்கள் ஆகாசம் அளாவக் கட்டிக்
கோதையினைக் கோபுரத்து மாடந் தோறும்
நூபுரமும், கச்சிறுக்கும், காம நோக்கின்
நூதனமும் சித்திரித்துக் கல்லாய்க் காட்டும்.
தீபம் ஒன்று செய்கையிலும் அந்தப் பாவை
செங்கைமிசை ஏந்தியது போலச் செய்யும்.
ஆபரணம் அவளுக்குச் செய்த போதும்
அவளுடலின் வளைவுகளை அதிலே காட்டும்.

‘நித்திலத்தை ஒத்திருக்கும் முறுவ லாளின்
நிமிர்ந்து நிற்கும் மார்பகத்தில் மாலை போட
முத்தெடுக்கும்படி கடவில் முழுகிச் சென்று
முச்சடக்கும்;
பூச்சடிக்க அவளுக்காக
எத்தனையோ திரவியங்கள் எங்கோ சென்றே
எடுத்துவந்து கொடுத்து நிற்கும் ஒய்வேயின்றிப்
பத்தி செய்யும் அவள்மீது;
தேவை வந்தால்
பரமனையே சிலசமயம் தூதாய்ப் போக்கும்.

‘பஞ்செடுத்து நூல் நூற்றுப் புடவை நெய்யும்;
பாவை, ‘அது சரியில்லை’, என்று சொன்னால்
‘கொஞ்சம் இரு’, என்று சொல்லி வெளியே சென்று
கொண்டுவரும் பட்டுடைகள்;
அவளுக்காகத்
துஞ்சவின்றி ஓயாது சுற்றிச் சுற்றிச்

சுழன்றுவரும், சலிப்பின்றித் தொழில்கள் செய்யும்
 கஞ்சமலர்க் காலடியின் மகிழை தன்னைக்
 கதிரவனே, காட்டுவதும் எளிதோ?’ என்றார்.
 ‘கொய்தெடுத்துத் தெரிவுசெய்து தொடையலாக்கிக்
 கொண்டையிலே சூட்டுதற்கு மலர் வேண்டாமோ?
 பொய்கைதொறும் தாமரையின் விதைகள் கொண்டு
 போட்டுவிடும்;
 மலர்ப்பொழில்கள் புதிதாய் எங்கும்
 செய்துவிடும்;
 அவள் இதழ்கள் சிரிக்கும் போதிற்
 சிந்தாரப் பொட்டில் மனம் செலுத்தி நிற்கும்
 வெய்யவனே, உன்னுடைய மைந்தன்!’ என்றார்.
 வெளியன் ஒரு புன்முறை உடையஞ்சி.

‘அப்படியா? நல்லதுதான்!’ என்று சொன்ன
 ஆதவன் அப்பால் திரும்பி முன்னால் பார்த்தான்.
 வெப்பநிலை யிகுந்ததவன் மேனி;
 செம்மை
 வெளிறிவிட ஒளி விழியைக் கூசச் செய்யும்.
 முற்புறமாய்த் திருவிழியைத் திருப்பிப் பார்த்தான்.
 முந்நாறு கேரடி கதிர் முன் விசிற்றும்.
 அற்புதமோ, அவன் அருளோ, அறிவார் யாரே?
 அங்கிருந்து நழுவி மெல்ல வெளியன் போன்று.

அண்ட விதானத்தினது முகட்டை நோக்கி
 அவனுடைய தேர்க்கால்கள் அசைந்து, மெல்ல
 அண்டையிலே சென்றடைந்த அந்த வேளை
 ஆகாச வீதியெல்லாம் வெறிதாயிற்று.
 கண்ட கொடுங் கார்முகில்கள் எங்கோ சென்று
 கண்கானு இடந்தேடி ஒளித்துக் கொள்ள,

வெண்முகிலும் ‘இனித் தரியோம்’, என்று சொல்லி
விரைந்தெங்கோ செல்கிறது, வெயிலாற்றுது.
மெல்ல மெல்ல அம் முற்பகல் நகர்ந்தது;
வெய்யோன்
‘கொல்லுமோ’, எனக் கொடிய தன் வெம்மையைக்
கூட்டிப்
பல் கடித்தனன்;
பகல் நடுப் புள்ளியை அடையச்
செல்லுகின்றனன்;
திகைத்தன உயிரிக்குல மெல்லாம்;

நண்பகல்

மனிதனது முகத்தினிலே வாலிபம் சென்று
அகன்றுவிடத் தோல் திரைத்துத்
தொனி பதறிக் குரல் சிதறச் சுருக்கங்கள்
முகத்தினிலே தோற்றம் காட்டும்.

வனிதையர்கள் பூச்சடித்துக் குதி உயர்த்திக்
குழல் தறித்து வந்தாரன்றே;
தனியாக வீதியிலே காரெடுத்துச்
சற்றேனும் தயக்க மின்றி.

நெற்றியிலே விழுந்திருக்கும் சுருக்கத்தால்
விவேகத்தின் கூர்மை தீட்டி
வெற்றி பல பெற்றுவிட்டான்; விண்ணேற
கீருக்கெற்றை எகிறச் செய்தான்.
சுற்றிவர நிலவுகைப் புதுத்துணைக்கோள்
பல செய்து போக விட்டான்.
கற்றுவிட்டான் பல கலைகள்;
கடந்துவிட்டான்
விலங்கு நெறிக் கதிகள் எல்லாம்:

தருக்கநூல் நிபுணன் எனச் சாற்றுகிற
தகுதியினைத் தானே பெற்றுன்.
இருக்கிறதை இல்லை என்றும், இல்லதையே
உள்ளதென்றும், எதையும் மீறிப்

பெருத்தகையே சிறுத்தென்றும் சிறுத்ததையே
பெருத்ததென்றும் பேச வல்ல
திருத்தமிக்க வல்லமையாற் சிந்திக்கும்
புந்தியுடன் திறமை பெற்றுன்.

புல்லீ ஒரு கல் என்று புதிதாக
நிறுபித்துக் காட்டி, அந்தக்
கல்லீ ஒரு கழுதை என்றும் கற்பித்துப்
பேசவல்ல கடவுட்டன்மை
வல்லவனும் மாறிவிட்ட மனிதனுக்கு
வாய்த்தமையால், தத்துவத்தின்
எல்லையினைத் தாண்டி அப்பாற் போய்விட்டான்
எனத்தக்க இயல்பு பெற்றுன்.

சுவிச்சொன்றை அழுத்தியதும் சுடுவெந்நீர்
குழாய்வழியாய்ச் சொரியுமாறுப்,
உவப்புடனே சுழல்விசிறி உள்நுழைத்துக்
காற்றினைப் பின் வெளியே ஓட்டித்
தவிப்பகற்றி, வியர்க்காது தடுப்பதற்கும்
கருவி பல தந்து விட்டான்.
சுவைப்பதற்கும் பட்சணங்கள் பலநாறு
வரவழைத்துத் தூர வைத்தான்.

பகைத்தவர்கள் போர் என்று பலரறியப்
பிரகடனம் பண்ணி விட்டார்.
மிகுத்த சினத்தொடு கேட்டான் இச்செய்தி;
தெறியொன்றைத் தட்ட அந்த
மகத்தான் பகைப் படைகள் மன்னேடு
மன்னை மாய்ந்து போகப்
புகைப்படலம் முடிந்று;
புவி முச்சுத்

திணாறிற்றுய்
பொகங்கிச் சாம்பி.

சீறிய புகைச்சலோடு சென்றவெடி குண்டு
நாறுமைல் பீறிட நுழைந்ததும், வெகுண்டு
கூறுபடு மாநிலம் குழிந்தது, பிதிர்ந்து
நீறுபடலாகியது நீதி நெறி சாக.

உருகிய நிலப்பொருள்கள் ஒன்றும் இலவான.
கருசி வெறும் ஆவியது காற்றெழுடு கலக்கும்,
அருகில் இனி யாருமிலை, யாதுமிலை என்று
வெருஞ்சிற மாநிலம் வெதும்பி, உயிர் வேகும்,

கூம்பலாயிற்று மன்னிலத்தவளது கொற்றம்.
தேம்பலாயிற்றுத் தெய்வத்தின் சிந்தையும்;
முகமோ
ஆம்பலாய், இற்று வாடியே குவிந்து;
அந்நாளிற்
சாம்பராயிற்றுத், தவிடுதூள் ஆயிற்றுத் தரணி.

அனைவரும் மாண்டனர்
அந்த வேளையில்
தனியனுய் நின்றனன் தவித்த மானுடன்.
இனி எது செய்வதென்று என்னித், தன்னையே
வினவிய கேள்வியன்;
வியந்து நிற்கிறுன்.

உயிர் பிழைத்திருந்த தன் உறவினர்களைத்
 தயவுடன் அழைத்தனன்;
 தானும் கூடவே
 துயருடன் நடந்தனன், தொய்ந்த சிந்தையான்.
 அயர்வுறு நினைப்பினன்;
 அழிந்த மொய்ம்பினுன்.

‘என்னினிச் செய்வது?’ என்றெண்ணீ ஏங்கிலை,
 தன்னினைவு இழந்தனன்.
 தளர்ந்து சாம்பினுன்.
 ‘சின்னமாய்ப் போனதே, செகம்!’ என்றெண்ணீய
 அன்னவன் துயர்ந்தில் அளத்தல் கூடுமோ?

செய்வதறியேன் சிறியேன்;
 இனி நாங்கள்
 உய்யும் வழியேது? உளதோ?
 இலதேயோ?
 பொய்மை வழியே புகுந்து நிலைகெட்டேன்
 ஜய, அட்டா, அறியேன் நடைபாதை!

‘முளையே மேன்மை என முன்புகொண்ட கொள்கையினால்
 ஆளையே கொல்லும் அதுவே கலையாக
 நாளொல்லாம் போக்கி நலிந்தேனே! இன்றிந்த
 வேளையிலே என்செய்வேன், வெந்த புவியிசையே!’

என்று பல கூறி இருந்த மனிதனுக்கோ
 அன்று துயர் குறைத்தே ஆற்றிடவும் ஆளில் லை.
 நின்ற அவனே கண்ணீரைத் துடைத்து முன்னே

சென்றுன்;
நடந்தான்,
தெளிந்தான் மருள் சிந்தை.

‘யாரும் துணையில்லேன் இவ்வாறு அழுவதனால்
சேரும் நலமென்?
சிறிதும் பயனில்லை;
சோர்வு விழில்’ என்று சொல்லியவன் தரனே ஓர்
நீர்நிலைக்குச் சென்றுன்;
நிமிர்ந்த தலை குனிந்தான்.

அள்ளிக் குடித்தான் அழுதப் புனல்;
உடனே
துள்ளிக் குதித்தான்;
தன் சுற்றத்தவருக்கும்
உள்ளக் களிப்பினுடன் ஊட்டினுன் தன்ணீரை;
விள்ளற்கரிய விறுவிறுப்புத் தோன்றியது.

அங்கே அருகில் அழைத்தான் சிறுகுடிலை
தங்கிவிட்டான்;
தங்கித் தனது பழம் அறிவின்
மஷ்காத் துணையாலே வாழ்ந்த பழைய நிலை
இங்கே புதுக்கி இயற்றி முட்டுவிட்டான்.

காலம் கரைந்த கரைவிலே பண்டைநிலை
போலச் சிறந்த புதுவாழ்க்கை பெற்றுவிட்டான்
கோலம் புதிதாக்கிக் கொண்டானே யானாலும்
தோவின் திரைப்புச் சுருக்கம் விரிந்திலது.

சிறிய அக் குடிலைப் பெரியதாய் மீண்டும்
 செய்தனன் முன்புபோல்—சொந்த
 அறிவினை ஏவி அதன் பயங்க
 ஆக்கினான் வசதிகள் பலவும்.
 குறுகிய வீட்டின் எல்லையின் உள்ளே
 குயிற்றினான் ஒரு தனி உலகை
 வறுமையே அறியா வாழ்வினான் ஆனான்.
 மறுபடி மகிழ்விலே ஆழ்ந்தான்.

காலை நேரத்திற் கோப்பியைக் குடித்துக்
 கையிலே பேப்பரைப் பிடித்தான்.
 மாலை நேரத்தில் வானைவி கேட்டான்.
 வாயிலே ‘சிங்கறைற்றை’ எவத்து
 நீலவெண் புகையின் வளையத்தை மூக்கால்
 நெளியலாய் வெளிப்படச் செய்தான்.
 பாலினை மாவின் கரைசலிற் பெற்றுப்
 பச்சடிக்கு அதன் தயிர் கலந்தான்.

‘ற்றெவிவிஷன் செற்றில்’ சிலசில சமயம்
 சிந்தையைச் செலுத்தினான்—வயிற்று
 வலியினை மாற்றும் மருந்துகள் பற்றி
 வர்த்தக ‘ஓளிபரப்பினிலே’
 பலமுறை கேட்டான்; இரவிலே சினிமாப்
 படத்துக்கும் போய்வரலானான்.
 கலை விமர்சனமும் கடுமையாய்ச் செய்தான்;
 காங்கிரஸ்களுக்கும் போர்டுன்.

விமானத்தில் ஏறிக் கண்டங்கள் தோறும்
'விசிற்' செய்து பல்வரயும் கண்டான்.
எமணையும்கூட 'ஏன்?' எனக் கேட்க
எண்ணிடும் துணிச்சலும் பெற்றுன்
துமியுமே இல்லை மழை எனத் தெரிந்தால்
குலுறச் செய்து மேகத்தைத்
'திமுதிமு' என்ற முழக்கத்தினேடு
செய்திடுவான், மழை பொழிய.

பிற்பகல்

காய்சின வெய்யோன் மேலே
ககன வீதியிலே உச்சி
போய் இருந்தவன் அப்பாலே
புறப்பட்டான்;
சிறிது வெம்மைத்
தீ குறைந் திட்டதேனும்
'திட'ரென்றேர் புழுக்கம் தோன்ற
வேகிற வேக்காடு இந்த
மேதினி பொரித்துக் கொட்டும்.

நிலத்திலே கால் மிதித்தல்
தனக்கு அவமானம் என்று
நினைத்தவன் மனிதன் கூண்டொன்று
இயற்றினான்;
நுழைந்து உட்கார்ந்தான்.
கலத்திலே சோறு உண்ணுமல்
உணவினைக் குளிகை பண்ணிக்
கைப்படாது எடுத்து உட்கொண்டு
தனதுயிர் காக்கலானான்:

தன் மனைவியுடன் பேச
எண்ணினான்;
சுவிச்சைப் போடச்

‘சரி, என்ன வேண்டும்?’ என்றால்
தையலாள் கருவி மூலம்.

‘என்ன நீ மெலிந்து போனாய்?
கவனமாய் இருக்க வேண்டும்;
இனிக் கொஞ்சம் புரூற்றீன் கூட்டி
இரையெடு,’ என்று அவட்குச் சொன்னான்.

அவனும் ஓர் கூண்டில் வாழ்ந்தாள்,
ஐந்ரூறு மையிலுக்கு அப்பால்!
ஆயினும் ந்றெவிவிஷன்கள்
அவர்களைத் தொடுக்க உண்டு.
எவ்ரேனும் காண என்னில்
கருவியுண்டு அதனாற் காண்பார்;
இதையன்றி நேரிற் காண
என்னிடார்;
ஏனோ என்றால்...

முன்னேற்றம் விரைந்து சென்ற
வேகத்தின் மிகுதியாலே
‘முறையன்று கால்கை ஆட்டல்-
அசைதலே அநாகரீகம்.
தின்னவும் பல்லை ஆட்டின்
தேய்ந்துபோம் பல்,’ என்று என்னும்
திருந்திய போக்கிழர்கள்
சிறிதும் நோகாமல் வாழ்ந்தார்.

முன்னெனல்லாம் பழைய நாளில்
மனிதன் போய் வருதற்காக
முறைப்படி வகுத்த வீதி
புதர் மண்டிப், பற்றை மொய்த்துப்

பின்னமுற்று அழிந்து செட்டுக்
கிடந்தன; மனிதக் கால்கள்
'பிரஞ்சே, மண!' என்று எண்ணீ
வீதியில் இறங்கல் இல்லை.

காலம் மாறியதால் இன்று
படுத்துறங்குவதற்காகக்
கதிரைகள் கட்டில் அன்றிக்
காற்செருப்பு உலகில் இல்லை.
கோலம் வேருணன்;
தன்றன்
முறை தலை மாற்றத்தாலே
கொள்கை வேருணன்;
வேருய்
முற்றிலும் மாறி விட்டான்:

நாடகம் பார்க்க வேண்டின்
தன் சொந்தக் கூண்டில் நின்றே
நாடகம் அழைப்பான் தன்பால்.
சருவியொன்று அதற்கும் உண்டு,
வீடென்றென்று அவனுக்கில்லை;
எழுதி உயரத்தேறி
மேலுண்டே அவனின் கூண்டு
விழாமல் அந்தரத்தில் நிற்கும்,

வயிற்றிலோ நிரப்ப என்று
நாள்முற்றும் ஓய்வேயின்றி
வயல்தொறும் சென்று வேர்க்கும்
நிரப்பந்தம் அவனுக்கில்லை.

பயிர்த்துதாழில் செய்ய வேண்டாம்;
 வசதிகள் எண்ணில்லாமல்
 பற்பல அவனுக்கு உண்டு;
 தொல்லையே இல்லா வாழ்வு.

ஆயினும் காலந் தேங்கி
 நின்றது;
 செய்ய ஒன்றும்
 அவனுக்கின்ற இல்லாதாகி
 ஆய்விட்ட காரணத்தால்
 'மாயினும் நல்லதப்பா
 வற்றிற்றே இரத்தம்—ஆ; என்
 வயிற்றிலே என்ன நோவோ!'
 என எண்ணி வருந்தலானுன்.

மகனை ஓர்முறை கண்டு கடைத்திட
 மனத்திலே விருப்பொன்று முளைத்தது.
 பகவின் வெம்மை படுத்தும் அவவேளையில்
 பக்கத்தே விசை ஒன்றை அழுத்தினான்.
 தகப்பன் முன்பு மகன் வந்து தோன்றினான்.
 'தம்பி, கூண்டு சரிவர உள்ளதா?
 வகுத்த மாதிரி மாறுதலின்றியே
 வைத்துன் கூண்டு கவனமாய்ப் பார்த்துவா.

'ஜந்து செஞ்சறிக்கு ஓர் முறையாயினும்
 அகற்ற வேண்டும் நீ கூண்டினுட் காற்றினை;
 முந்தி நின்றதில் முச்சின்றிப் போய்விடும்.
 முனைப்புறுத்தி முடுக்குதிறன் குறைந்து
 உந்து தாக்கின் 'உயிர்ப்பெங்பிலிற்றியும்'

ஓழிந்து போய்விடும்;
 ஆகையினால் அதைச்
 சிந்தை கொண்டு புதிய காற்று உள்ளிடு.
 சீறு முக்கை;
 சளி என்ன முஞ்சியில்?

‘நெற்றியில் மயிர் வந்து புரள்வதேன்?
 நீக்க வேண்டும் அத்தொல்லையை;
 ஆதலால்
 முற்றிலும் அவை வெட்டி அகற்றுக.
 மொட்டை ஆவதால் தொல்லை குறைந்திடும்.
 கற்று வா இந்தக் கூண்டைப் பிழையறக்
 கழுவிப் பூட்டும் விதத்தை;
 அப்புத்தகம்
 விற்ற போதில் உனக்கென வாங்கினேன்.
 மிகவும் நல்லது.
 வேண்டிய புத்தகம்,

‘எங்கள் கூண்டைப் பராமரிக்கும் வழி
 என்ன என்பதைச் சொல்லும் அப்புத்தகம்
 ஒன்று போதும் உயிர்க்குலம் வாழு;
 வேரென்றுமே இனி வேண்டியதில்லைகான்!
 நன்று! நீ இனிப் போகலாம்,’ என்றதும்
 ‘நல்லது,’ என்றனன்;
 மைந்தனும் போயினான்.
 பண்டு போலத் தனிமையில் ஆழ்ந்தனன்
 பாவி மானுடன்;
 நேரமோ ஊர்ந்தது.

‘சுரேலென்று ஓடும் சவாரிக் குதிரையின்
 தன்மையோடு விரைகிற காலமோ
 திராணியற்ற சிறியதோர் நத்தைபோற
 சென்று மெல்ல, மிகமெல்ல ஊர்ந்தது.

சராசரங்கள் அனைத்துமே மந்தமாய்த்
தங்கள் பாதையில் மெல்ல அசைந்தன.
ஒரே ஒரு கணம் ஆயினும் ஆண்டுபோல்
ஒங்கி நீண்டு விரிந்து தொலைத்தது.

என்ன செய்ய இனி உண்டு காரியம்?
எதுவுமில்லை மனிதனுக்கு என்பதால்
அன்னவன் தனது ஆவி கொதித்தனன்.
ஆகையால் அவன் கிழே இறங்கினான்.
முன்னமே நிலம் உற்ற வகைகளும்
மூண்டிருக்கும் இந்நாளி னிகழ்ச்சியும்
தன் விழிகளாற் பார்த்திடும் நோக்குடன்
தரையை நோக்கித் தன் கூண்டை இறக்கினான்.

நெடுங்காலம் உள்ளங் காவில்
நிலம்படாது இருந்ததாலே
தொடும்போதே துவண்டு போகும்
அவன் காவின் மென்மைத் தோல்கள்.
அடங்காத ஆவலாலே
அவன் தரைமீது காலைப்
படும்படி வைத்தான்;
அந்தோ!

பதைபதைத்து உயிர் நொந்திட்டான்.

நாசினிக் குண்டு செய்த
நாளிலே மணவிற் சென்ற
நச்சு ‘றேய்’ எல்லாம் இந்த
நாளிலே சக்தி கூடிக்

காசினி மணலீச் சென்றே

அனுகிட இயலாவாறு

கதிரியக்கத்தால் ஆக்கும்

காரணத்தாலே போலும்,

சுடுமணல் நிலத்தில்;

அந்தச்

குட்டினைப் பொறுக்க மாட்டா

உடல் துடித்து எதிரிறி ஏறி

உட்புகுந்தான் கூண்டிற்குள்.

புடைபெயர்ந்து ஏறிச் சென்றே

போயினேன் சிறிது தாரம்.

‘விடுவதா நினைத்தது ஒன்றை

வெற்றியாய் முடித்தல் இன்றி?’

என அவன் எண்ணும் போதில்

எவ்விதம் மணவின் குட்டுக்

கனவினை வெல்வ தென்று

கருதினான்;

பின்னர் அப்பால்

மனனம் செய்து இளமை நாளில்

மதித்த தன் மதநூல் கண்டான்

அதை அவன் இரண்டாய்ப் பியத்தான்

அரை அரைவாசியாக.

ஓவ்வொன்றை ஓவ்வொன்றுக்காய்

உள்ளங்கால் மூடுமாறு

செவ்வையாய் தூற்கயிற்றுல்

திறமாகக் கட்டி விட்டான்.

‘எவ்விதமேனும் இன்று

நிலத்தில் நான் நடக்க வேண்டும்

அவ்வகை உதவி செய்தாய்;

அரும்றை நீடு வாழ்க.

‘வாழி நீ வேதம்! என்று
 மத நூலைப் போற்றி செய்தான்.
 ‘கீழே நான் இறங்கும் போதிற்
 கிழித்தது என் குதித்தோல் தம்லைப்
 பாழ்படு வெம்மை;
 இன்று
 பாதுகையாக வாய்த்தாய்.
 சூழ்நலம் பலவும் ஈந்தாய்.
 தாய் நால்! வாழ்களீ’ என்றான்

இப்படிச் சிரித்துச் சொல்லி
 எடுத்தடி கீழே வைத்தான்.
 அப்படி வைத்த போதில்
 அவனியின் நெருப்புச் சூட்டால்
 கப்பென்று வேத நூலிற்
 கனல் பற்றிக் கெர்ள்ளாக, காலும்
 குப்பெனச் சிவந்து வெந்து
 கொப்புளம் கண்டதன்றே!

காலடி வெந்து பொரிந்த புழுதியின்
 காந்தும் அனவிடையே,
 கண்களில் நீரும் நிறைந்து ததும்பிக்
 கலங்கிய வேளையிலே,
 மேலே வறுக்கும் வெயிலின் புழுக்கத்தில்
 மேனி குழைக்கையிலே
 விக்கலெடுத்துக் குடிக்க ஒரு துளி
 வேண்டித் தவிக்கையிலே.

முட்புதர் குத்திக் கிழிக்கக் களைப்பிலில்
 முச்சத் திணறுகையில்
 முக்கி முனகித் தவித்த உயிர்நிலை
 முட்டுப் படும்பொழுதில்

கட்டுவன் மங்கிப் புகைந்து மயங்கிக்
 கலங்கிய வேளையிலே
 காற்றும் கொதிபுனல் ஆவியைப் போலக்
 கனன்று சுடுகையிலே.....

அந்தரமீதில் அலைந்து கலைந்த
 அலட்சிய நோக்குடனே,
 ஆசை நிராசைகளாகி அறுபட்டு
 அழிந்த அவ் வேளையிலே,
 எந்திரமாகி எதிலும் பிடிப்பின்றி
 எவ்வி எழுந்து சென்றுன்,
 ஏறி மிதந்து சுழன்று சுழன்று இவ்
 விகத்தினை வட்டமிட்டான்.

வட்டமிட்டனன், வானில்;
 கதிரவன்
 சுட்டு விட்ட சுடார்க்க்திர் தாக்கவும்
 மட்டில் உட்படா வன்மை கொள் வெம்மையால்
 சட்டை கெட்டது,
 தையல் கரிந்தது,

உடலினுள் நிறைந்துள்ள குருதியும்
 வடவை வெங்கனல் போன்ற வெயிலினுல்
 கடிதில் ஆவியாய்க் காற்றேடு போனது,
 குடலும் வெற்றுக் குழாயொன்றும் ஆனது.

நாக்கும் ஓர் சிறு காகிதத் துண்டுபோல்
 ஆக்கும் அந்த அனல் வெயில்;
 அன்றியும்

முக்கினாடு போய் மீள்கிற முச்சிலே
தீச்சவாலையே சென்று பின் மீண்டன!

சதை உலர்ந்து சருகுபோல் ஆனது.
ரதைபதைப்பின் பருவரல் மிக்க தன்
க்கையை எண்ணி அவன் விழிநீர் விடும்
அதுவுமே இயலாது தொலைந்தது.

கண்கள் கூட உலர்ந்தன;
காதுகள்
விண்விண்ணன்று விறுவிறுப்புற்றன.
புண்களாகியே போயிற்று உயிர்நிலை,
நன்பரேது இனி, நானிலம் ஏதடா?

புளியங் கோதுபோல் ஆகி இருதயம்
தளரும் நெஞ்சினது உட்புறம் சாய்ந்தது.
துளியும் ஈரம் அவனிடம் இல்லையாய்
அளவிலாததோர் அல்லல் மிகுந்தது.

சிறுகுடல் பெரிதோடு போய்ச் சிக்குற
முறுகிப் பின்னர் இரண்டும் மேல் ஏறின.
குறுகி வந்து குரல்வளை உந்தவும்
அறிவு குன்றி அலமந்து போயினான்.

நிறை குறைந்து வருவதால் அன்னவன்
விறுவிறென்று மேன்மேலும் உயர்ந்தனன்.
பறவை ஒன்று பறந்தவந்து அன்னவன்
புறமிருந்து பின் பொய்மென்ப் போனது.

காற்றமுக்கம் குறைந்தது;
 பூமியின்
 ஸர்ப்பும் கொஞ்சம் இலேசு படுவதால்
 ஆற்றல் குன்றி அலமந்த மானுடன்
 மாற்றமொன்று வருவது உணர்ந்தனன்.

எடை குறைந்த அவனுடவின் இலேசான
 பாரத்துக்கு ஏற்றவாறே
 அடர்வு குன்றி ஆகாசம் ஜிதாக
 அமைந்தமையால் அவனே சற்றும்
 தடையின்றித் தவிப்பின்றித் தயக்கமிள்றி
 விண்வெளியிற் சஞ்சரித்தான்.
 கடுக்கியிற் சழறுகிறுன் ககனவெளிப்
 பாதையில் ஓர் கிரகம் போல,

‘அகல் நிலத்தின் மையவிசை தூரத்தின்
 வர்க்கத்தின் தலைகீழான
 விகிதசமமாக அவன் மேனியிலே
 செயற்பட்ட விந்தையாலே
 வகையாகக் கணக்கிட்டுப் பாரித்தவர்கள்
 சொன்னபடி வட்டமான
 சுகமான ஒழுக்கினிலோ, நீள்வட்டம்
 பரவலோவு போல உள்ள
 பிற வளையி எதன்மீதோ அசைந்திடுதல்
 நியதி என்ற பெற்றி தன்னை
 முறையாக நினைவுகொண்டு பார்த்த அவன்
 துனுக்குற்றுன்;
 முடிவேயின்றிப்
 புறவெளியிற் சுற்றுவதே அவனுடைய
 கதியாகிப் போகுமன்றே?
 குறுவேர்வை அரும்பியது;

மெல்ல அதை
துடைத்தான் கைக் குட்டையாலே.

எத்தகைய வடிவழுள்ள பாதையிலே
தனது இயக்கம் இருப்பதென்று
சித்தமிசை ஜயமொன்று சிறிதரும்ப
யோசித்தான்;
தெரியும் வண்ணம்
அத்திறத்த உன்மையினை யாருரைப்பார்?
அவன் துயரை ஆற்றுவார் யார்?
முத்து என்பது இதுதானே?
அட்டா, அம்
மோட்சநிலை இதுவே தானே?

‘வட்டமோ நீள்வட்டமோ என்றால்
ஒரு போங்கு;
மையத்தண்டை
உட்புறத்திற் புவியிருக்குப்;
ஒரு சமயம்
மீண்டாலும் மீளல் கூடும்.
விட்ட வழி பரவலௌவோ அன்றி
அதிபரவலௌவோ, ஆனால் அந்தோ!
கெட்டேன்நான்;
அந்த வழி அதிவேக
மாய்ச் சென்றே அழிதல் வேண்டும்.’

இவ்வாறு நினைந்த அவன் ‘எங்குளது
பூமி?’ என்று தேடிப்பார்த்தான்.
பல்வேறு விஸ்மீன்கள், கோள்களுடன்
துணைக்கோள்கள் வலவும் அங்கே
அவ்வாறு வழக்கம்போற் பளிச்சிட்டுத்
திரிந்தன ஆகாயமீது
செவ்வாயும், சுக்கிரனும், சனி, புதனும்,
வியாழனுடன் திங்கள் கூடி.

அவைபோலப் புதியதொரு சோள் கண்டான்,
 பெரிதாக;
 அதுவே எங்கள்
 புவிபோலும் என எண்ணிப் போய் நுழைந்து
 பார்த்தது அவன் பார்வை அங்கே.
 புவியாகத்தான் இருக்கும்;
 புவியேதான்
 எனக் கைகள் கொட்டிக், சுத்துச்
 சுவையான பாடலுடன் தொடங்கினான்
 சொல்லரிய மகிழ்வினோடும்.

சட்டைப்பை தனில் இருந்த தொலைகாட்டி
 தனை எடுத்தும் பொருத்திப் பார்த்தான்;
 எட்டுமூட்டும் அதன் வலுவை உச்சநிலைப்
 பெறுமதிக்கே உயர்த்தி விட்டான்.
 எட்ட உருள்கின்ற புதுக் கோளினது
 திசை சுட்டி ஏறிட்டுத் தன்
 கட்புலனின் வல்லமைகள் அனைத்தையுமே
 பயன்படுத்திக் காட்சி கண்டான்.

தன்னுடைய பிறப்பிடமாம் பூமி அதுவோ
 என்ற சந்தேகம் போய்
 ‘என்னுடைய புவி அதுதான், எனக்கதிலே
 ஜயமில்லை என்று சொன்னான்.
 பன்னரிய களிப்புற்றான்;
 பரபரத்தான்
 மீள்வதற்குப்;
 பாவம், அன்னோன்!
 என்ன விதமாக அவன் இறங்கிடுவான்?
 மார்க்கம் என்ன? ஏக்கம் கொண்டான்.

தனக்குக்கீழ் இருந்த முகிற் கூட்டங்கள்
 கிறுத்து வரும் தன்மை கண்டான்.
 கனத்தன அவ்வெண்மேசக் கற்றைகளும்
 காற்றதிப்புக் கடியதாக,
 புனற்பொழிவு தொடங்கிற்று;
 பொம்மென்று
 தொடங்கினவாம் இடு முழுக்கம்.
 அனற் பிழும்பாய்ப் பள்ளென்ற மின்வரிகள்
 வெட்டின அவ்வாகாயத்தில்.

உயரத்து மேகங்கள் ஒடிக் கலந்தன.
 ஓமென்ற பேரோலி தாம் வந்து உறுமவும்
 பயிரற்று நொந்த அப்பாழ்நில மீமிசைப்
 பால் வார்த்த தன்மையைப் போலே கருமுகில்
 அயிலைப் பழித்திட ஆயிரம் மின்னலை
 அள்ளி வெளிமிசைத் துள்ளும்படி வீசிச்
 செயல்கெட்டு நொந்தவர் செய்கையில் ஆழந்திடச்
 செய்யும் படிக்கின்று பெய்திடலானது.

கூரிய மின்னற் கொடி ஒன்று வந்தது.
 குத்த அவன் விழி குருடாகிப் போனது.
 பேரோலி ஒன்று பின்தது விண்ணினை;
 பின்னர் நிகழ்ந்தவை என்னவோ என்பதை
 யாரே அறிகுவார்?
 நீரூர்ந்து மேனியில்
 ஏதோ குளிர்ந்ததும் கண்ணைத் திறந்தவன்
 பாரில் மறுபடி தானிங்கு இருப்பதைப்
 பார்த்ததும் நெஞ்சகம் ஆர்த்தனன் மானுடன்.

எழுந்தான்;
 நிமிர்ந்தான்;
 இரண்டு புறம்பார்த்தான்;
 முழுந்தாள் மடித்தான்;

முன்கினுள்

இன்னும்

மழையோ விடாமல் வயிர ஓளிசால்

இழையாய் இறங்குதலை எண்ணி நடுங்கினுள்
ஒலமிட்டு விண்ணை உடைத்துப் பொகிழ்த்ததுபோல்
ஞாலமுற்றும் வெள்ளம்;
நனைவே அகிலமெலாம்.

அங்குலங்கள் ஏறி அதிகரித்தோர் ஆனாயரம்
பொங்கு புன்னாய்ப் புரண்டு விழுந்தோடிக்
சூன்றைப் புரட்டிக் குலுக்கி உருட்டிவிட்டுக்
கன்றுடைய மாட்டைக் கழுவிப் பின்மாக்கி
ஏந்தி விரைகிறது அவ்வெள்ளம்—இனி என்ன?
சாந்தி கிடையாதா? தஞ்சயில்லைப் போலும் என
ஏங்கினுள் மானுடன்;
இவ் வேளையிலே வெள்ளத்தில்
ஒங்கினுள்;
ஒங்கி உயர்ந்தான்;
மிதந்தேகிப்
பட்டமரச் செத்தல் படாத பெரும்பாடுற்றுக்
கெட்டுலைதல் போலக் கிவியுற்று அலைவற்றுன்.

வீசி அடித்த புயலோ மிகச் சினந்து
முசிப் பணைகள் முறித்துச் சரித்துவிட்டே
ஆல மரத்தின் விழுதை அறுத்தெறிந்து
மூலவேர் கல்லி முடித்துவிட்டு வெள்ளத்தில்
ஏற்றி அதனை எடுத்து விரைகிறது.
கூற்றமே இன்று கொடிதாகி ஊருக்கு
நூற்றைந்து லட்சம், நொடிக்கிரண்டு கோடியாய்ச்
சீற்றம் மிகுந்து, திருகி உயிர்குடித்துச்
செல்லுவது போலத் திடங்கொண்டு அடங்காமல்
எல்லையிலா வேகத்தோடு ஏற்றித் தழுாவியதே.
கூரை பலவும் குலைந்து, மிதந்து வெறும்

நீரில் அலையு, நிலம் குழக்பி மேடெல்லாம்
பள்ளமாய்ப் போகப் படுபள்ளம் பாதாளத்
துள்ளிலையைப் போலே ஒடிந்து குழிந்து கெடக்
கட்டிடங்கள் யாவும் கலைந்து துகளாகிக்
கெட்டமிழ்ந்து போயினவாம் கீழ்.

‘உடைந்ததோ, புவி உருண்டை தூள்பட,
ஒழிந்ததோ?’

பெரு வெள்ளமோடு
இருங்கு சேர்ந்து கரைந்ததோ?

அட-

ஓமுங்கு யாவும் ஒழிந்தவோ?
மடிந்து போனது போலுமே இனி
வாழ்வு யாயும்?’ எனும்படி
வருந்தி மானுடன் ஆவி சோர
மிதந்து போயினன் வெள்ளமேல்.

‘ஹி எனும்படியாய் ஹதிய மாருதமே
ஊறு படும்படியாய் உந்திய காரணமேதோ?’

என எண்ணியவன் ஒலமிடுங் குரவின்
ஒசை விசம்பினையே ஊடு பிளந்திடலும்
ஆழி கலங்கியவாம்;

ஆடலை துள்ளியவாம்.

‘ஆதரவு இங்கினியேது?’ என்று கலங்கியவன்
‘க்தலம் இன்றுடனே போயது’ எனும்நினைவே
பொத்தல் இடத் தனது சித்தம் வருந்துகிறான்.

‘உகழுடிவு இதுவோ?

ஒழிவறு கணமோ?

உயர்வுகள், மகிழை பல சாய

உடைகிற பகலோ இது?’ என மிகவும்
உலகிற நினைவோடு உயிர் குன்றிச்

'சகமுமுவதுமே தகர்கிற தினமோ?
 சகவரும் ஒளியும் நிலைதானே?
 தரையினி இலதாய் அழிவது நிசமோ?
 தகுதிகள் கெடவோ?' எனலானேன்.

முக்குளித்தனன்;
 முச்சுத் தினறவும்
 'மொகுமொ' கென்ற புனல் அவன் முக்கினது
 உட்புகுந்தது;
 திக்கித் தவித்தனன்:
 உயிர் கலங்கி மறுபடி மீண்டது.
 அக்கணத்தில் அவனை அவ்வெள்ளமோ
 அக்ன மேருவில் அள்ளி எறிந்தது.
 பக்கென்று அந்த அதிர்ச்சி ஒழிந்ததும்
 பரபரப்புடனே எழுந்தான் அவன்.

எழுந்த மனிதன் நாற்புறமும்
 எட்டிப் பார்த்தான்;
 மலையின்மேல்
 விழுந்த நோவை மறந்தவனுய்
 மெல்லச் சினிமாப் பாட்டொன்றை
 மொழிந்து மூக்கால் முனுமுனுத்தான்.
 மூக்கைச் சீறி, ஈர உடை
 பிழிந்து பக்க மரக்கிளையில்
 பிரித்துத் தூக்கி உலர்வித்தான்.

அந்தி மாலை

அந்திப் பொழுதோ அணைந்தது;
 நீள் ஆகாசத்தின் அடி மடியில்
 விந்தைச் செங்கோளம் அங்கே
 விசையுற்று எழுந்து வேகமது
 புந்திச் சுருளை இழுத்து வெளிப்
 போட்டுப் படங்கள் மனக்கண்முன்
 வந்தங்கு அசைவித்து இயக்கியது.
 மனிதன் அவற்றைக் காண்கின்றுள்.

இளமை வயதிற் ரூழந்தைமையில்
 இறைமை உணர்வு படைத்தவனுய்
 அளவில் பயமும் பக்தியுமே
 அமைந்து வாழ்ந்த நிலைமையையும்,
 வளருங் காலை செழிப்பாக
 வாலைப் பருவம் ஆடைந்தவுடன்
 தளரும் பழக்கம் தொலைந்துவிடத்
 தனக்கோர் மிடுக்கு வாய்த்தமையும்,

சுழலும் விழியாள் அவள் ஒருத்தி
 துளைத்துத் தனது கவிதை கமழ்
 விழியால் நோக்கி, அழுதமெனும்
 மேனி கொடுத்து முயங்கியதும்,

அழகில் இதயம் பறிகொடுத்தே
அவருக்காக வாழ்ந்தமையும்:
மொழியின் ஏழிலால் அவள் இனிப்பின்
முதன்மைப் பொருளோக் காட்டியதும்,

பின்னர் அறிவு வளர்ந்துவிடப்
பேசக், காண, வேலை செய,
திண்ண, வெருக்க, சிரமரிய,
திருக், உருசு, திணக்கவிட
உன்ன, கணக்குப் பார்க்க, உழு,
உடைக்க, ஒடிக்க; எனவெல்லாம்
என்ன செய்ய எனினும் அதற்கு
இசையக் கருவி கண்டமையும்,

எதிரி வெகுண்டு போர் தொடுக்க
ஏவு குண்டு கொண்டவனைக்
கதறப் பொக்கிச் சூரணமாய்க்
கழித்ததோடு மேதினியைப்
பதறப் ப்தறப் பிளந்துடைத்துப்
பாழாய்க் கருக்கி நீராக்கி
உதறி எறிந்து சிலபேரே
உளராய் மிகுந்து மேவியதும்,

செய்வதறியாடே சலங்கிச்
சிந்தை நெகிழ்ந்து வருந்தியதும்,
உய்யும் படியாய் உசாரூட்ட
ஒடை ஒன்றிற் புனல் அள்ளிக்
கைகள் இரண்டு நிறைந்ததனைப்
பருக் அதனாற் புதிய உயிர்
எய்தி மீண்டும் பழையபடி
ஏற்றம் மிகுந்து வாழ்ந்தமையும்.

கூண்டோன்று அமைத்தே அந்தரத்திற்
 குடியேறிப் போய்த் தனியாக
 ஆண்டு வாழ, மனைவியுமோர்
 அதுபோல் அமைந்த கூண்டினிலே
 நீண்ட காலமாய் இருந்த
 நீர்மை தனையும், அவன் புதல்வன்
 கூண்டு வேறொன்றில் அமர்ந்த
 கொள்கை தனையும், அதன் பின்னர்.....

நிலத்தில் இறங்கிக் கால்வைக்க
 நிலைத்த அவனை மனால் வெம்மை
 கொளுத்திப் பொசுக்க அவன் பயந்து
 கூண்டினிடையே மீண்டமையும்,
 அலுக்காதவனுய்த் தந்திரமாய்
 அருமை வேதப் புத்தகத்தைக்
 கிழித்துக் காலுக் குறைபோட்டுக்
 கீழே இறங்க முனைந்தமையும்.

பொரிந்த புழுதி கால் கருக்கப்
 புகுந்த வெம்மை கருவாடாய்ச்
 சுருங்கு மாறே உலர்த்திவிடச்
 சுழன்று மிதந்து விண்வெளியில்
 வெருண்டு வெருண்டு வலம்வந்த
 விதமும், பின்னர் எப்படியோ
 இரிந்து புவியில் மறுபடியும்
 எய்திவிட்ட சம்பவமும்,

ஊழிக் கடையின் பெருவெள்ளம்
 ஓடிப் பெருகிப் பிரளையமாய்
 ஆழித் தரங்கமாய் அவனை
 அள்ளி எறிந்து, மேருவிலே

வீழுமாறு வீசியதும்
 வியந்து, வியந்து, வியந்து தனது
 ஊழின் விந்தைப் போக்கினையும்
 உவந்து நினைந்து முறுவலித்தான்.

அந்த வேளையில் அவன்பின்னால் ஒரு குரல் கேட்க
 ‘வந்ததார்?’ என மறுபுறம் திரும்பினால்;
 பாரித்தான்,
 சிந்தை மீறிய மகிழ்வு கொண்டான்;
 அவன் சிறந்த
 மைந்தனேடு தன் மணவியும் வருவது கண்டான்.

‘என்ன உற்றன இடர் உம்க்கு?, என்றனன்.

இவரும்
 ‘முன்னரே பெரும் புயலுடன் கருமுகில் முழங்கி
 மின்னலோடு விண் வெட்டிய வேளையில், விழுந்து
 சின்ன பின்னமாய்ச் சிதறின கூண்டு,’ எனச் செப்பி,
 இரண்டு பேர்களும் எத்தனையோ எமல் தொலைவில்
 இருந்த போதிலும் பிரளையம் அள்ளி வந்து உயர்ந்து
 திரண்ட மேருவில் ஒதுக்கிய போதிலே தாங்கள்
 ஓருங்கு சேர்ந்ததும் உரைத்தனர், உவந்தனர், மகிழ்ந்தார்.

‘புவியில் வாழ்ந்தவர் மற்றைய
 பிறர்களைப் புறம்பாய்த்
 தவிர விட்டு நாம் தனியராய்க்
 கூண்டினில் உயர்ந்த
 திமிரினால் அன்றே சிதைந்தன
 சிறப்புகள் எல்லாம்
 துவைய நேர்ந்ததே அறிவியல்
 நுட்பமும் தொலைந்து.

கூண்டில் நாங்களே மூவரும்
 பிறர் சில பேரும்
 வேண்டுமாறு இருந்து உயரலாம்
 என எண்ணும் விருப்பால்
 மாண்டு போனவே மாட்சிமை
 அனைத்தும்', என்று எண்ணி,
 தோண்டுகின்ற தன் துயரினைச்
 சொல்லியே துடித்தான்.

'மற்றை மாந்தரும் மேருவின் மறுபுறத்து இங்கே
 உற்றிருந்தனர்;
 உங்களை அழைப்பதற்காக
 இற்றைப் போதிலே எங்களை அனுப்பினர்,' என்றான்,
 சற்று நில! என்று சட்டையை மறுபடி தரித்தான்.

'வா,' என்றான், அவன்;
 மனைவியும் போயினான்;
 மைந்தன்
 போயின்!' என்றவன் தான்தனியாகவே இருந்தான்,
 மூழி சென்று நீள் வாளைஞாடு பொருந்திடும் மேற்கில்
 மேவி அங்குள மென்மையின் பொன்மையை அருந்த!

சண்ட பானுவாய்த் தகிக்கிற கனல்கெழு தோற்றம்
 கொண்ட ஆதவன் இப்பொழுது அவன்முகம் குளிர்ந்தான்.
 பண்டிருந்த தன் படுவெயில் குளிர் நிலவேபோல்
 கண்ட மாலையிற் களித்தது மைந்தனின் இதயம்பே

அங்கு மேற்கிலே ஆதவன் மறைவதைக் காண
 இங்கு நின்றவன் எதிரிலே ஒருத்தி வந்து இருந்தாள்.
 'மங்கை ஆர்?' என மதித்தவன் முகத்திலோர் மாற்றம்
 தங்க, நிற்கிற தையலை ஒரு தரம் பார்த்தான்.

வாய் திறந்திலர் ஒருவரும்;
 மனம் கலந்திடவும்
 போய் இரண்டு கண் பொருந்தின;
 பிறந்தது புதுமை.
 'நீ இருந்துகொள், நானும் இங்கிருக்கிறேன்!' என்றே
 ஆயும் நல்லிழை அகல்விழியால் உரைக்கின்றார்கள்?

இந்த மாதிரி இரண்டு பேர் இன்ப லாகிரியில்:
 அந்தி ஆதவன் மேற்கடல் விளிமிபினை அடைந்தான்.
 செந்துகில் புனைந்து எழுந்த புன்மறுவலாள் சிவந்து
 வந்து நின்றனள் மாலை என்கின்றதோர் மடவாள்.

தேரில் வந்த அத் திருந்திய பகலவன் முன்னால்
 வாரில் நொந்து முன் பொம்மிய மார்பகம், 'வருக
 நீர்' என்று உந்தி முன்வந்து உபசாரங்கள் நிகழ்த்தச்
 சூரியன் கடல் இறங்கினன்;
 சுந்தரி தொடர்ந்தாள்.

இன்று போயினது இனி என்ன? மறுபடி நாலோ
 அன்று கொல் நுமது அலுவல்கள்? ஆறுதல் கொள்க
 என்று சொல்லிய இவளது சொல்லிலே மகிழ்ந்தான்
 நன்று! நன்று! என நவின்றனன்; நடந்தனன் அப்பால்.

ஆழி நீரினைக் குடைந்தனர் இருவரும்;
 அந்தச்
 சூழல் யாவும் ஓர் சுந்தர விந்தைமை பொருந்த
 'வாழி, ஆதவன்!' என்றனர் வானவர் யாரும்.
 வீழலாயினர் இருவரும் ஒருவரில் ஒருவர்:

கடவின் நீரினை அள்ளினள், ஏற்றினள் கள்ளி
 உடல மீதிலே அவள் உடல் தீண்டியதொப்ப
 அடையலாயினன் ஆனந்தம், மிகமிக;
 அன்றேர்
 குடையும் நீரிலே ஒருவித சுகநிலை குலவும்.

கரையில் ஏறினர் இருவரும்;

உடலின் உலர்த்தி

விரையிலே, சிறந்து எழில் கமழ் வாசனை பொருந்து
திரவியங்கொடு சித்திரமாக்கினான், தன் பொன்
உருவை, அன்னவள், ஒப்பனை வித்தை வந்து உதவ.

மஞ்சமேறினர் இருவரும்; மறையிருள் புவியைக்
கொஞ்சலாயிற்று;'

குலாவிற்றுக் குறைவிலா நிறைவே.

மிஞ்சகின்றதோர் ஒன்றன்மை; இரண்டன்மை, வேறும்
அஞ்ச மால் நிலை அற்றதோர் பெருநிலை அதுவாம்.

பகலுமன்று;

மற்று இரவுமே அன்றது;

பயிலும்

பகலும் ஆயதாய், இரவுமே ஆயது அப்பொழுது.

சுகமும் அன்றது;

துன்பமும் அன்றது;

துலங்கும்

சுகமும் ஆயதாய்த், துன்பமும் ஆயதப் பொழுது.

பேதம் மாண்டுபோய்ப் பெருநிலை பிறங்கிய வேளை.

வேதம் யாவையும் விளம்பியும் அனுகிடா வியப்பு

சாதலாய், அது தள்ளி அப்பால் நின்ற தருணம்.

தீதிலாததாய்த் தெய்வீகம் ஆகிய சிறப்பு.

இன்னவாகிய பொழுது சென்று அகன்றதும், இருளே
மன்னலாயிற்று:

மண்ணினை முடிற்று;

பனியோ

மென்னி யோயிற்று, போயிற்றென்று எவர்களும்
விதிர்க்க,

தன்னது ஆட்சியைத் தொடங்கிற்று, சுகலரும் நடுங்க.

இருட்டு

மேரு மலையின் சாரவிலே
மிகுந்த இன்பம் மாந்தி இருந்தது
ஆரத் தழுவிச் சகித்திருந்தான்
அரிவையுடனே மனித மகன்.

சாருகின்ற இருள் கவிய,
தையல் எழுந்தாள்;
அவன் கையை
வாரி எடுத்தாள்;
‘வாருங்கள்!’
என்று கூறு வழி நடந்தான்.

‘எங்கு போகிறோ?’ என்றவனுக்கு அவள்
சங்கு வெள்வளை தாங்கிய கைகளால்
‘எங்கு மல்ல; இருளிலே செல்கிறோம்,
அங்கு அதோ!’ எனச் சுட்டினள்;
காட்டினள்.

‘ஓன்றுமே என் விழியிலே பட்டிலது’
என்று கூறிய மானுட மெந்தற்குக்
குன்றிரண்டினைக் கொங்கை என்று ஏந்திய
மென் தளிர்க்கரத்தாள் விடை கூறினான்.

‘பாரும் அந்தப் பராபரன் கோயிலின்
சீர் மிகுந்த சிறப்புசால் சோபுரம்.
வாரும் அங்கு வணங்கலாம் சென்று’ எனக்
கூர் நெடுங்கண்ணி கூறி இழுத்தனள்,

எனக்கு யாதும் புலப்பட வில்லையே!'
எனக் கவன்ற இவரை அவள்—‘சரி,
கணக்க என்ன கதைப்பது? வாரும்’ என்று
இனிக்கக் கூறினாள்.
எட்ட நடந்தனள்.

‘கண்ட அந்தக் கணந்தொட்டு நான் என
உண்டு கொல், உண மீறி ஒரு பிற
பண்டம்?’ என்று தன் பல்லை இளித்தனன்.
வண்டு போல்விழிமங்கை நடந்தனள்.

மின்னல் வான் ஒன்று வெட்டவும் கோபுரப்
பொன்னினின்று ஒரு பொற்கதிர் வந்தது.
கண்ணி கண்டனள்;
காட்டினள்;
கண்டனன்.
உன்னி உன்னி உளங் களிப் புற்றனள்.

தனிமையான அமைதிசேர் குழலில்
இனிமையான எழிலொடும் ஏகினேன்.
கனிவினேடு அவள் காதல் கலந்தனள்.
வனிதையாள் சொல் வழங்குதலாயினாள்.

கடுங்குளிர் பல் கடகடக்கும்படி
நடுங்குமாறு நவிவினை நல்குதல்
தடங்கண்ணுளின் தனித்தமிழ்ச் சொல்வினால்
அடங்கி ஏக அதனை மறந்தனன்.

போனவர்கள் கோபுரவாசவினால் உள்ளே
புகுந்தார்கள்;
மண்டபத்தில் நுழைந்த போதில்
‘ஏன் நுழைந்தோம்?
எனக்கேட்டான் மனிதன் மைந்தன்

‘இருட்டில் ஒன்றும் தெரியவில்லை;
படிக்கல் தட்டி
நான் விழுந்து போய்விட்டேன்,’ என்றான்.

‘ஆ, ஆ!
நன்னிரதேன் எனது விரல்?’ என்று கேட்டாள்,
மானுடவன் மைந்தனது முழங்கால் தொட்ட
மங்கை நல்லாள்;
பதறிவிட்டாள்;

மயங்கிச் சாய்ந்தாள்.
என்ன செய்வான் மானுடனின் மைந்தன்?

அங்கே
இருந்தபடி இருக்கின்றன செயலிழுந்து.
மின்னண்யாள் விழுந்தவள்தான்;
விழிக்கவில்லை

வெகுநேரம் இவ்வாறு கழிந்து போன
பின்னர் அவள் முனகலுடன் சில சொல் மெல்லப்
பேசுதற்குத் தொடங்கிறார்கள்;

அவனுக்கோ தன்
சென்ற உயிர் மீண்டதுபோல் மகிழ்ச்சி முட்டச்
சிறும்பலுற்ற முழங்கால் நோ மறந்து போனான்.

‘அசையாதே, அன்பே!’ என்று அவளை நோக்கி
அவனுரைத்தான்;

அவள் சிறிது நேரஞ் செல்ல
விசையாக எழுந்திருந்தாள்;

‘என்ன?’ என்றான்.

‘விடுங்கள் இனி
என் சரத்தைப் பிடிக்க வேண்டாம்.
அசையாமல் நாம் இருந்தால் ஆவதென்ன?
ஆலயத்தின் கருவறையை அடைதல் வேண்டும்.
திசையாதென்று அறியாமல் இருட்டில் உள்ளோம்.
திசை காட்ட ஒருவன் உளன் அங்கே?’ என்றாள்.

‘எழுந்து சென்றால் படிதட்டி விழ நேர்ந்தாலும்
இது மிகவும் தொல்லையாய் முடிதல் கூடும்:
விழுந்துடைந்தால் முன்னேற்றம் இயலாதன்றே?
விளம்போலே!’ எனக் கேட்டான் மனித மெந்தன்

‘அழிந்துவிடும் உடலம்தை அங்கே தாக்கி
அவனுருவை ஒரு தடவை கண்டேனேனும்
ஒழிந்துவிடும் என்னுடைய உயிரின் ஆசை
உதவி செய்க இதற்கு,’ என்றே உரைத்தாள் நங்கை,

‘தவழ்ந்துசெல்வோம் வருவாயா?’ என்றான் அன்னேன்.
‘தயார் என்றான்;
ஆனாலும் உங்களுக்குத்
தவழ்ந்து வர முறைக்காவின் காயந் தாக்கிச்
சஞ்சலத்தைத் தந்திடுமே!’ என்றான் நங்கை.
அவன், ‘மறந்து போனேனே! ஆமாம்!!’ என்றான்,
‘அரக்கி அரக்கிப் போவேன்;
வா, நீ!’ என்றான்.
சிவந்த இதழ்ச் சிரிப்பாளி தவழ்ந்து சென்றான்;
சிறிது சிறிதாய் நகர்ந்து சிறந்தோன் போனான்.

கருவறையின் படிக்கட்டை இருபேரும்
அடைந்தனர்கள்;
களிப்பு மிஞ்சிப்
பெருகுகிற சிந்தையளாய் அவன்
மூலத்தானத்தைப் பார்க்கலானாள்.
‘இருளில் ஒன்றும் தெரியவில்லை;
என்ன செய்வோம்
இனி?’ என்றான்.
‘மூல மூர்த்தி
அருள் இருந்தால் அது போதும்;

அத்திசையை
நோக்குங்கள்; வணங்க!, என்றால்.

உள்ளதுவோ இல்லதுவோ, ஒன்றிரண்டோ,
பலவோ, என்று அறியா ஒன்றை
உள்ளஞ்சிகி எப்படிநான் வணங்கிடுவேன்?
எனக் கேட்டான்;
ஒரோ, சம்ருத்
தள்ளி இரண்டு அறைக்கப்பால் தீப அறை
உள்ளது;
அங்கு சென்று தேடி
வெள்ளி விளக்கு எடுத்துவந்தால் அனைத்தையுமே
வெளி வெளியாய்ப் பார்க்கலாகும்.

இவை கூறி அவனுடைய கைப்பற்றித்
தீப அறை நோக்கிப் போனால்.
அவள் பாதை தன் பாதை ஆக்கி அவன்
நகரலுற்றிருந்தான்.
இரண்டு பேரும்
ஒருவாறு வந்தடைந்தார் விளக்கிருக்கும்
அறைக்கருகில்;
உந்தித் தள்ளித்
திருவாயில் தனைத் திறப்பீர், என உரைத்தாள்;
அது செய்தான் மனித மெந்தன்.

கதவு ‘பார்’ எனத் திறக்கக் காற்று ‘சூபீர்’
என நுழைத்த காரணத்தால்
இதுவரையும் ஏரிந்திருந்த விளக்களைந்து
போயிற்றே!
என்ன செய்வார்?

உதவி இனி வேடறன்ன?
 உலகமெங்கும்
 கவிந்த இருள் உள்ளும் சூழக்
 கதியறியாது அங்கேயே சாய்ந்து விட்டார்
 இரு பேரும், கதவினண்டை.

‘இனி என்ன செய்திடலாம்?’ எனக் கேட்டான்
 இனியவளை மனிதன் மெந்தன்.

‘பனி வெளியே;

இருள் கொடிது.

விளக்குமில்லை.

விடியுமட்டும் இங்கேயேதான்
 தனிமையில் இவ்விரவுதனைக் கழித்திடுதல்
 வேண்டும்,’ என்றால் தையல்.

அன்னேன்

‘கனிமொழியே, உன்னுடைய விருப்பம்போல்
 ஆகட்டும்,’
 என்று சொன்னான்:

‘என்று விடியும்?

விடியுமெனில்

இருஞும் தொலைந்து பகல் மலரும்.
 நன்று புதிதாய்ப் பிறந்து வரும்
 நாளை ஒன்று சிறந்து வரும்.
 வென்றி மிகுந்து பூரித்து
 வெயிலோன் வருவான், எனவெல்லாம்
 அன்றில் இணைய அணையவர்கள்
 ஆவலோடு காத்திருந்தார்.

ஆவலோடு காத்திருந்தார்,

அவர்கள் :

அங்கே ஓளி சூட்டத்

தீபம் இல்லை யானாலும்

‘தென்பு’ மிகுந்து நெஞ்சகத்தே

மேவி விளக்காய் மின்னியது;

அவ்

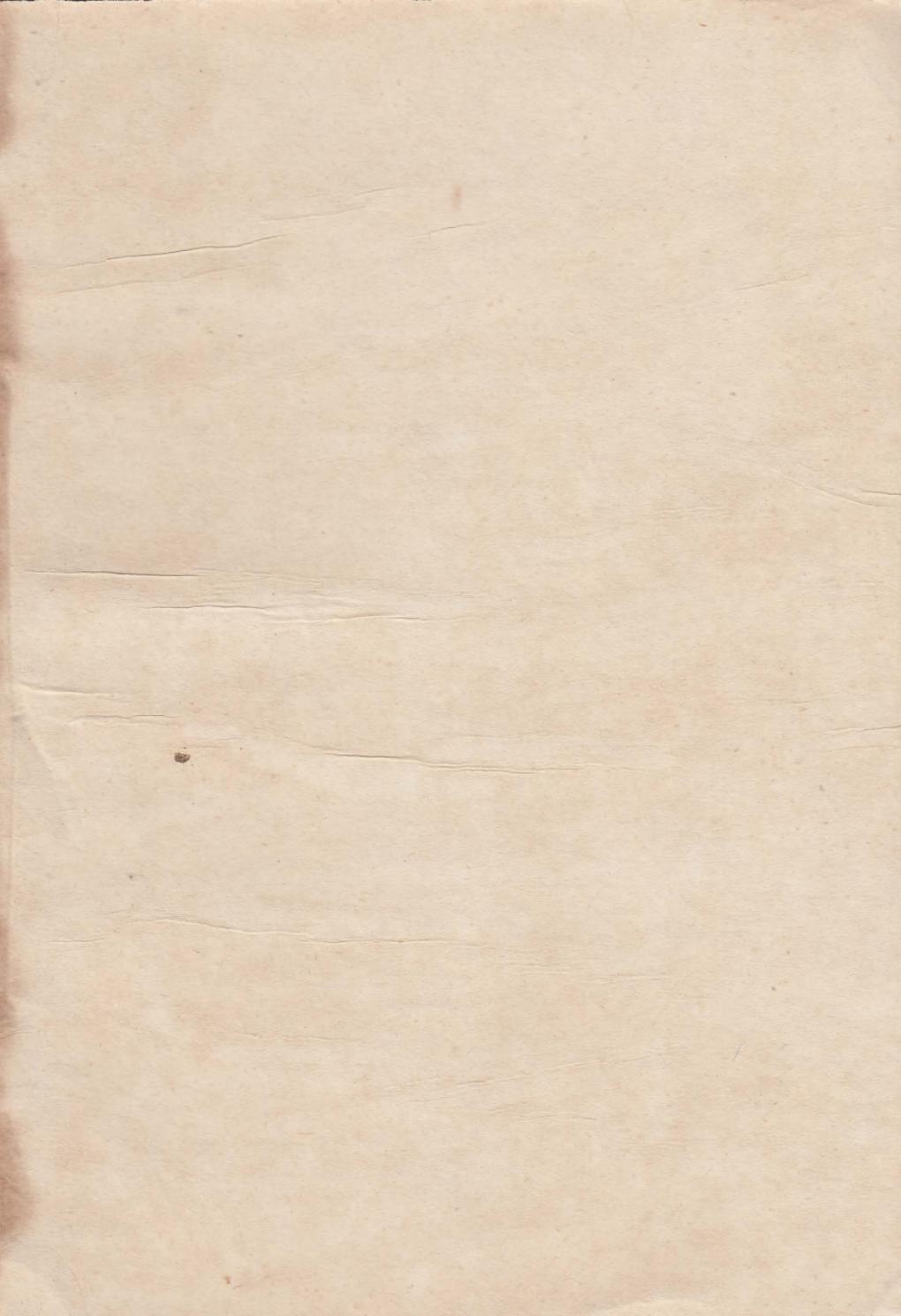
விளக்கின் ஓளியை மங்காமல்

காவல் காத்தார் இருபேரும்,

காலம் மெல்ல நகர்கிறது.

முருகையன் நூல் வரிசை-8